

at træde frem med et ſaadant Forſlag til Beſlutning af Folkethinget om, at man ikke anerkjender Dit og Dat, ſelv om man virkelig ikke anerkjender det. Det kan ogsaa være, at man har den Grund, at man overhovedet finder, at den Slags Udtalelſer om, at man ikke kan anerkjende Noget eller maa tage Forvaring mod Dit og Dat, fra Thingets Side kun er en Slag i Luften, ſom man ikke vil være med til, fordi det ikke kan føre til Andet end til i det Højſte, at Thinget har givet en Udtalelſe, ſom ingen Betydning har. Jeg tror derfor, at, for ſaa vidt den ærede Forſlagsſtiller ſpøttebe ſin Forventning om en enſtemmig Tilſlutning til hans Forſlag paa den Betragtning, han gjorde gjældende, er han ikke berettiget til at nære en ſaadan Forventning. Men anderledes ſtiller rigtignok Sagen ſig efter Kultusminiſterens Udtalelſe om, at han kunde ſlutte ſig til denne Beſlutning. Jeg tør ikke negte, at Altkierne derved ſteg betydelig, og at Sandsynligheden for en enſtemmig Vedtagelſe fra Thingets Side ganſke viſt kom til at blive ikke lidet ſtorre, end den tidligere havde været. Det gjør mig derfor ondt, at jeg paa en Maade maa gribe ind i diſſe lykkelige Forventninger, ſom ſaa pludſelig have aabnet ſig, og i det Mindſte for mit Bedømmende erklære, at jeg ikke ſer mig i Stand til at være med i den almindelige Tilfredſtillelſe over denne Udtalelſe. Det forekommer mig i og for ſig viſnok noget tvivlſomt, om den Fortolkning, ſom den høitærede Miniſter undergav Forſlaget, i og for ſig var fuldſtændig adekvat; i ethvert Fald tror jeg ikke, at den ærede Ordſfører for Forſlagsſtillerne ſelv anerkjender den ſom ſaadan. Det forekommer mig, at den ærede Ordſfører for Forſlagsſtillerne noget miſforſtod Miniſteren, idet han ſyntes at antage, at Miniſteren ganſke havde ſluttet ſig til hans Opfattelſe og ſkulde have udtalt et pater peccavi overfor ham. Saaledes forſtod jeg ikke ganſke den ærede Miniſter. Jeg tror ikke, at han indrømmede det ærede Medlem det. Han indrømmede ham ganſke viſt, at der ikke tilkom Kirke- og Underviſningsminiſteren nogen forfatningsmæssig Beſtjelſe til uden Rigsdagens Medvirkning at omordne Almueſkolelærernes Lønningſforhold; men jeg tror ikke, at han var villig til at indrømme, at det, han havde gjort, var at omordne Almueſkolelærernes Lønningſforhold. Der tror jeg, der bliver en lille Divergens tilbage mellem den høitærede Kirke- og Underviſningsminiſter og den ærede

Forſlagsſtiller; men det synes den ærede Ordſfører ikke at have opfattet. Smidertid ſtaar jo Sagen herefter ganſke viſt temmelig vanſkelig for mig. Jeg havde oprindelig håvt meſt Tilbøielighed til at ſtemme mod dette Forſlag til Beſlutning og raade Andre til at gjøre det Samme, idet jeg, ſom ſagt, nærer den Anſtuelſe, at, ſelv om jeg iøvrigt kunde tiltræde den Opfattelſe af Retſpørgſmaalet, ſom er fremſat, vilde jeg dog ikke finde det anbefalelsesværdigt for Thinget at komme med en ſaadan Udtalelſe af en Ikke-Anerkjendelſe, en Proteſt, en Forvaring eller hvad det nu ſkulde være, et af den Slags uheldiggaaende Skridt, der, ſom ſagt, ikke er Andet end Slag i Luften. Jeg erkjender fuldkomment, at Forſlaget paa en fordelagtig Maade adſkiller ſig fra det, der fremkom iſtor fra det ærede Medlem for Preſtø Amts 6te Valgkreds (Bojſen), og han har fuldſtændig Ret i, at det er et ganſke anderledes mildt, uſkyldigt og ſpøgt Forſlag end det, ſom han ſelv fremkom med iſtor; dette var langt mere tordnende (Uſbrudſelſe) ja, eller lynende, det vil ſige, jeg mener i den oprindelige Skikkelse, hvori det fremkom, ikke i den Skikkelse, hvori det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ſte Valgkreds (Winther) vilde bringe det, men i den oprindelige Skikkelse, hvorefter det ærede Medlem for Preſtø Amts 6te Valgkreds vilde have, at Thinget ſkulde udtale en Misbilligſelſe af en vis Foranſtaltning fra Regeringens Side og endog vedtage en Opfordring til Miniſteren om ſnareſt mulig at tage Alt det, han havde foranſtaltet, tilbage. Det nærværende Forſlag til Beſlutning har ganſke viſt lykkelig undgaaet det Skjæb, at opfordre Folkethinget til at fælde en Dom om Noget, over hvilket Dommen ikke tilkommer Folkethinget. Der er ikke Tale om, at man her vil gaa ind paa at fælde nogen Dom; man ſiger blot, at man vil have, at Folkethinget ſkal ſige: Jeg kan ikke anerkjende dette for mit Bedømmende; men ſaa maa ſelvſølgelig viſnok ogsaa den ærede Kultusminiſter ſige: Ja, ja, ſaa ſaaer det være; ſaa ere vi lige gode Venner for den Ting. Smidertid mener jeg, at det dog maatte ikke vilde være paa ſin Plads at opfordre et Thing til at tage en Beſlutning af den Beſtaffenhed. Af den Grund vilde jeg nærmere være tilbøielig til at ſtemme mod dette Forſlag til Beſlutning; men efter at den ærede Kultusminiſter har opfordret til at ſtemme for Forſlaget, og det i det